

๒๓

ทาน ศีล ภาวนา

เกิดบุญต่างกันอย่างไร?

บุญ แปลว่า เครื่องชำระใจให้สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสอาสวะ
มีวิธีทำได้หลายวิธี แต่โดยย่อมี ๓ วิธี คือ ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา

ทาน ขจัดความโลภ

ศีล ขจัดความโกรธ

ภาวนา ขจัดความหลง หลงทิศ หลงทาง หลงผิด หลงลืม หลงใจ

การทำทาน เมื่อเราบริจาคทาน พอเราให้ความโลภที่หุ้มใจเราก็จางหายไปเรื่อย ๆ จิตที่ปราศจากความโลภ ก็จะใสขึ้น ความหิว ความอยากต่าง ๆ ก็หมดไป จิตก็บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ความบริสุทธิ์ของจิตนี้แหละ เขาเรียกว่า บุญ แต่ว่ามันสะอาดไปได้ระดับหนึ่งเท่านั้น

การรักษาศีล จิตที่ถูกความโกรธเข้าไปหุ้ม ทำให้จิตเราร้อนอยู่ตลอดเวลา พอเราเริ่มรักษาศีล ความร้อนของจิตที่เกิดจากความโกรธก็ค่อย ๆ คลายลง จิตก็ผ่องใสยิ่งขึ้น มีคุณภาพขึ้น บุญที่เกิดขึ้นจากการรักษาศีลก็บริสุทธิ์เพิ่มขึ้นกว่าการให้ทาน

การเจริญภาวนา จิตที่ถูกหุ้มด้วยโมหะ อันนี้อยู่ลึก ๆ เลย โมหะทำให้จิตมืด ทำให้มองไม่ออกว่า ชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร อะไรคือเป้าหมายชีวิต เหมือนคนเดินอยู่ในที่มืด มันว้าวุ่น สะดุ้ง หวาดเสียวหาทางออกไม่เจอ มันหลงทาง ทรมาณอยู่ตลอดเวลา

จิตที่ถูกหุ้มด้วยโมหะ จะต้องแก้ด้วยการทำภาวนา เมื่อเราทำภาวนามากเข้า ๆ โมหะหลุดไป จิตก็สว่างขึ้น ทำให้เห็นหนทางของชีวิต เป้าหมายชีวิตเป็นอย่างไร เราจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร เมื่อไปสู่เป้าหมายนั้นแล้วจะมีผลอย่างไร เห็นได้ตลอด จิตจะมีอานุภาพ

มีความรู้พิเศษเกิดขึ้น เช่น สามารถระลึกในสิ่งที่เราลืมไปแล้ว เมื่อวานนี้
เมื่อวานขึ้น เรือไปจนกระทั่งอยู่ในครรภ์มารดา ก่อนอยู่ในครรภ์มารดา
หรือถอยหลังไปหลาย ๆ ภาพหลาย ๆ ชาติได้พอถึงขั้นนี้ก็สามารถมองเห็น
ถึงการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกทั้งหลายได้ และสามารถมองเห็น
กิเลสว่าเป็นอย่างไร วิธีจัดเป็นอย่างไร จัดไปแล้วเป็นอย่างไร

เพราะฉะนั้น การเจริญภาวนาจะมีอานิสงส์มากกว่าการ
ให้ทาน การรักษาศีลอย่างนี้ เพราะทำให้จิตมีคุณภาพ สว่าง บริสุทธิ์
จิตที่สว่าง บริสุทธิ์ จะทำให้จิตนั้นมีความสุขมาก ไม่มีทุกข์เจือปนเลย
มีสุข มีสติ มีปัญญา มีพลัง กล้าคิดพูดทำแต่เรื่องดี ๆ

